

[Darbo laikas](#) [f](https://www.facebook.com/snaujienos) [g+](https://www.facebook.com/snaujienos) [t](#) [i](#) <http://www.snaujienos.lt/video> <http://www.snaujienos.lt/prenumerata>

Paieška... [8-41 399536](http://www.snaujienos.lt/kontaktai) info@snaujienos.lt

- [REKLAMA \(/REKLAMA.HTML\)](#)
- [PRENUMERATA \(HTTP://WWW.SNAUJIENOS.LT/PRENUMERATA/\)](http://www.snaujienos.lt/prenumerata/)
- [SKELBIMAI](#)
- [PASLAUGOS \(/PASLAUGOS.HTML\)](#)
- [KONTAKTAI \(/KONTAKTAI.HTML\)](#)
- [PRANEŠK \(/PRANESK.HTML\)](#)
- [PDF LAIKRAŠTIS \(HTTP://WWW.SNAUJIENOS.LT/PRENUMERATA/SAIKITYKITE-PDF\)](http://www.snaujienos.lt/prenumerata/skaitykite-pdf)
- [PDF ARCHYVAS \(HTTP://WWW.SNAUJIENOS.LT/PRENUMERATA/ARCHYVAS\)](http://www.snaujienos.lt/prenumerata/archyvas)

ŠIAULIŲ NAUJIENOS [\(http://www.snaujienos.lt/\)](http://www.snaujienos.lt/)

Kovo 28 - balandžio 8 dienomis
ŠIAULIAI - PAKRUIOJIS - ŽAGARĖ
www.resurrexit.lt

http://www.snaujienos.lt/index.php?option=com_wbadvert&task=load&id=211

[Pradžia \(/\)](#) [Kultūra ir pramogos \(/kultura-ir-pramogos.html\)](#) [Kultūros kirtis. R. Šulskytė: „Kūryba – yra ta erdvė, kuri nieko iš manęs nereikalauja“](#)

Kultūros kirtis. R. Šulskytė: „Kūryba – yra ta erdvė, kuri nieko iš manęs nereikalauja“ ([/kultura-ir-pramogos/36909-kulturos-kirtis-r-sulskyte-kuryba-yra-ta-erdve-kuri-nieko-is-manes-nereikalauja.html](#))

- [KODAS](#)
- [KEPAM IR VERDAM \(/KEPAM-IR-VERDAM.HTML\)](#)
- [ARCHYVAS \(/ARCHYVAS.HTML\)](#)
- [KODAS HTML \(/KODAS.HTML\)](#)
- [ŠIAULIŲ KRASTE \(/SIAULIU-KRASTE.HTML\)](#)
- [KABRIOLETAS \(/KABRIOLETAS.HTML\)](#)
- [MANO NAMAI \(/MANO-NAMAI.HTML\)](#)
- [GROŽIO RECEPTAI \(/GROZIO-RECEPTAI.HTML\)](#)
- [VERSLAS \(/VERSLAS.HTML\)](#)
- [KODAS: 109 \(/KODAS:109.HTML\)](#)
- [ŠIAULIAI 781 \(/SIAULIAI-781.HTML\)](#)

Doc. R. Šulskytė: „Kartą manęs paklausė, ką pasakyčiau, jei kas nors kitas imtų kopijuoti ir pradėtų panašiai kurti. Manau, tai būtų įmanoma tik tuo atveju, jei atsirastų identiška kita su visa psichologine ir emocine struktūra asmenybė...“
R. Šulskytės archyvo nuotr.

ŠIAULIEČIŲ ŽURNALAS
MONĖ
BALAN
ŠVIETIMAS
(/SVIETIMAS.HTML)

ŠIAULIŲ NAUJIENOS
Mėnesio žurnalas
Mėnesio žurnalas
Mėnesio žurnalas

ŠIAULIŲ NAUJIENOS
BALAN
Mėnesio žurnalas

Tikriausiai dauguma skaitytojų pastebėjo, kad penktadienio rubrikos „Kultūros kirtis“ autorius Vilniaus Gedimino technikos universiteto Kūrybinių industrijų fakulteto Pramogų industrijų katedros vedėjas doc. dr. Remigijus Venckus yra neabejingas šiuolaikiniam menui, jis ne tik gausiai apie jį rašo, bet ir pats kuria videomeną ir fotografiją. 2005–2013 m. jis dirbo Šiauliuose ir dėstė šiuolaikinio medijų meno praktiką bei teoriją. Anuomet jis bendravo su Šiaulių meno kūrėjais, o su kai kuriais net kartu dirbo ugdydami jaunąjį medijų specialistą. Šiandienos straipsnis-interviu yra nulemtas ankstesnio kolegiško bendravimo su fotomenininke doc. Regina Šulskytė, kuri kovo 21 d. savo autorinę parodą „Mano laikas“ atidarė Vilniaus fotografijos galerijoje (Stiklių g. 4). Tad kviečiame susipažinti su menininkės kūryba ir mintimis, išsakytomis kolegiškos diskusijos metu.

Menininkės biografijos faktai ir kūrybos kritika

Prieš pateikiant interviu noriu glaustai skaitytoją supažindinti su menininkės biografija. 1981 m. doc. R. Šulskytė baigė Šiaulių universiteto Dailės fakultetą. Dirbo Kauno S. Žuko taikomosios dailės technikumė, Fotografijos muziejuje (Šiaulių „Aušros“ muziejus), dėstė Šiaulių universiteto Menų fakultete ir buvo Audiovizualinio meno katedros docentė. Šiuo metu yra Šiaulių universiteto Muzikos pedagogikos ir vizualiųjų menų katedros docentė bei dirba Palangos muziejuje.

Nuo 1995 m. doc. R. Šulskytė yra Lietuvos fotomenininkų sąjungos narė, o nuo 1995 m. – Šiaulių nevyriausybines fotografijos organizacijos „Forma“ įkūrėja, vadovė ir parodų kuratorė. Parodose dalyvauja nuo 1996 metų. Darbai gausiai eksponuoti Lietuvoje ir užsienyje.

Doc. R. Šulskytės fotografijose veikia keli svarbūs aspektai: nuojautos, atmintis ir laikas. Kūryboje nuojauta labiau nurodo ne tai, kas egzistuoja arba jau įvyko, bet patirtį, kuri tyko ir bando nutikti iš naujo. Taip per atvaizdus galima mąstyti – jei dar taip nebuvo (kaip pavaizduota), tai galbūt dar nutiks... Tokį sudėtingą mąstymo vaizdais judesį neišvengiamai apglėbia atmintis.

Atmintis menininkams labai svarbi. Pabėgti nuo atminties neįmanoma. Doc. R. Šulskytės kūriniuose atmintis ir laikas darniai sukimba. Derindama kelis skirtingus savo fotoarchyvo ir kito, tikriausiai anoniminio, fotografo kadrus (savo vietą atradusius autorės šeimos albume) kūrėja pateikia asmeninės patirties kartografiją. Nuotraukos sugestiuoja tas patirtis, kurių negalima išsižadėti, kurios nutinka ir lydi visą gyvenimą, kurios sutvirtina asmens tapatybę.

Pokalbis apie kūrybą

– Regina, esate Lietuvoje gerai žinoma išskirtinio braižo fotomenininkė. Papasakokite, kas paskatino ir kodėl ryžotės žengti fotografijos kūrybos keliu? Prisiminkite pirmuosius žingsnelius.

– Tai įvertinimas, kad esu išskirtinio braižo fotomenininkė! Prisimenu, buvo eksponuojama paroda Panevėžio fotografijos galerijoje. Atvyko parodų kuratorė iš Vilniaus, pažūrėjo parodą, kolegos paklausė nuomonės. Atsakymas: savo stiliumi (ar kažkaip panašiai buvo atsakyta).

Kai kalbame ir norime būti išgirsti (suprasti), parenkame atitinkamus žodžius. Vaizdai irgi yra kalba. Teoretikų įvairiai apibūdinta fotografija įamžina akimirką arba ją „numarina“, nes ji tampa praeitimi, praeities liudininke (atspindžiu). Kai žiūrime, pavyzdžiui, senas fotografijas, negalime nesižavėti galimybe savotiškai pažvelgti į praeitį, patirtį iš ten žvelgiančių žmonių. Galiausiai tenka suvokti paprastą dalyką, kad tie žvilgsniai jau niekam nebeprisiklauso, tai – tarsi jau seniai užgesusių žvaigždžių šviesa...

Fotografijoje negalima išvengti aluzijos į būtį, o būties problemą nagrinėja filosofija. Tad šiuo atveju pati fotografija tampa filosofija. Ir ši fotografijos savybė man labai patinka. Nuo mažens mane traukė fotografijos kuriamas stebuklas.

Dirbau Fotografijos muziejuje, stebėjau ir analizavau kolegų kūrybą, tyrinėjavu fotografijos istoriją, skaitydavau pranešimus tarptautinėse fotografijos konferencijose, tokiose kaip „Fotografija. Paveldas ir dabartis“ (1993 m., 1995 m., 1996 m., 1998 m.). Buvau šios konferencijos Šiauliuose iniciatorė ir rengėja (gaila, kad ši tradicija Šiauliuose užgeso). Aš taip pat esu leidinių sudarytoja, fotografijos parodų kuratorė. Dirbdama Šiaulių universitete nemažai medijų meno renginių surengiau kartu su studentais.

Pirmosios fotografijų parodos, kuriose dalyvavau, vyko Lenkijoje. Pirmoji fotografijų serija „Interpretacijos“ buvo paskirta šviesos studijoms. Anuomet aš siekiau „prisijaukinti“ šviesą. Šviesa tapo pagrindiniu mano fotografijų veikėju. Menotyrininkas Virginijus Kinčinitis, pristatydamas seriją „Interpretacijos“, rašė, kad šiose fotografijose „bekūnė šviesa gyvena išskirtines akimirkas“, paryškindama „savo bekūniškumą ir kintamumą“.

Kituose fotografijų cikluose nors šviesa jau nebėra tokia savarankiška, tačiau čia ji visgi kuria tam tikrus prasminius ryšius su kitais vaizduojamaisiais objektais/subjektai. Pavyzdžiui, fotografijoje „Dviguba erdvė“ (ciklas „Miegamajame“) tulpės atspindys pasirodo dangaus šviesą atspindinčiame veidrodyje. Be abejo, čia svarbi yra tulpė ir atspindys, ir baltas veidrodžio paviršius. Arba to paties ciklo fotografija „Mano prisiminimų vakaras“ – toluoje užfiksuotas šviesos žybsnis ir suknelė – lemia šviesos metaforos vaidmenį. Tačiau cikle „Mano laikas“ šviesa įgyja jau visai kitokį vaidmenį.

– Jūsų kūryba išsiskiria savitai ir labai intymiai gvildenama moters tapatumo tema. Kaip ši tema atsirado jūsų gyvenime, kokie buvo jos vystymo žingsniai, keliai ir kryžkeliai? Kaip jūsų pirmąsias šia tema surengtas parodas priėmė žiūrovai ir kritikai? Palyginkite, kaip šios parodos yra priimamos šiandien, kokį jų sukeliama rezonansą pastebite?

– Niekada neieškojau temos mechanškai. Negalėčiau nė vienos priežasties įvardyti, kodėl mano kūryboje yra tai, apie ką klausiu. Čia turbūt mano kūryboje pastebimą moteriškumą ir temas nulemia daug gyvenimo aplinkybių: kada ir kur gimai, kokios vertybės buvo puoselėjamos šeimoje, kaip bendravai su savo tėvais, kur mokeisi, kas tavo draugai, kur praleidavai atostogas ir net ar turėjai šunelį, kuriuo rūpinaisi. Žodžiu, kokią asmenybę suformavo tavo gyvenimas ir patirtys, tokius dalykus ir pastebi, tau jie tampa aktualūs.

Bet yra ir kita pusė. Gal būsiu labai nepopuliari sakydama, kad aš visai nenoriu jokiomis patirtimis ar išgyvenimais dalytis, kam nors pasakoti, ką patyriau. Tiesiog man kūryba yra išgyvenimo, išlikimo, buvimo su savimi galimybė; t. y. kaip nors susigrąžinti save, kai kasdienybėje pasimetį, išsibarstai; t. y. lyg save kasdien vis iš naujo „susirinktum“ į visumą.

Kūryba – yra ta erdvė, kuri nieko iš manęs nereikalauja, nereikia kalbėti, aiškinti, meluoti, lyg gyvenčiau kitoje erdvėje ir kitame laike. Kaip jau minėjau, toji kita erdvė ir kitas laikas yra MANO. Jei galėčiau pakviesti kitą į savo erdvę, ji jau būtų nebe mano, savotiškai ją išasmeninčiau. Ir, kaip jau sakiau, toje mano erdvėje ir laike įvyksta daugybė įvairių ir net keistų dalykų, ir jie pasaulio dėsniams kartais nepaklusnūs. Nes čia galiu kaitaliooti laiką, stumdyti jį pirmyn ir atgal, galiu susitikti tuos žmones, kurių nebėra...

Turbūt teisu J. Derrida, kad dabarties laiko išvis nėra, o yra tik praeitis ir ateitis. Man taip pat atrodo, kad dabartis neegzistuoja – aš jos neįlaučiu, net nežinau, kas ji yra. Aš neturiu galvoje to, kad kiekvieną rytą reikia keltis, valgyti, eiti į darbą ir t. t. Aš net negaliu šito pavadinti dabartimi. Bet, pavyzdžiui, išgyventą praeitį mes galime prisiminti ir net įvairiai apibūdinti, papasakoti, kokius įspūdžius išgyvenome vienu ar kitu atveju, apie praeitį galime labai daug pasakyti, ko negalime padaryti apie dabartį, nes ji dar

(<http://www.snaujienos.lt>)

(<http://www.snaujienos.lt>)

(<http://www.snaujienos.lt>)

(<http://www.snaujienos.lt>)

neišgyventa kaip praeitis.

O kaip tuomet su ateitimi? Ji taip pat išgyvenama, kitaip, bet išgyvenama, nes ateitis – paslaptis. Todėl ir mano kūrybai būdinga išgyvento laiko MANO laikas. Pavyzdžiui, kad ir aptarkime fotografiją „Sausio 3-ioji“ (viename straipsnyje ją pats išsamiai analizavai) – pirma, tai mano gimimo diena. Gimimo diena, t. y. sausio trečioji, kuri būna kiekvienais metais. Tačiau praeityje įvykusi sausio trečioji vis tiek dar bus ateityje tol, kol bus MANO laikas. Ir dėl to „sausio 3-ioji“ yra toks asmeniškasis laikas. Bet taip aptartas tik vienas mano laiko aspektas!

– **Taip, atmenu, ką rašiau apie šią fotografiją: „Iš pirmo žvilgsnio visiškai paprasta ir vargu ar didelio dėmesio galinti sulaukti prie stalo pietaujančių šeimos narių fotografija „Sausio 3-ioji“. Tačiau autorė šį paprastą kadražį pratęsė. Ji fotografuoja pro atviras duris, į kompozicinę visumą įtraukdama koridoriaus kampe papuoštą baltą dirbtinę eglutę. Ji taip pat visiškai neslepia kito kadro, kurį akivaizdžiai sujungia arba įterpia. Įterptame kadre pozuoja pati autorė. Ji dėvi juodą suknelę, plačią skrybėlę. Autorė žvelgia į objektyvą (ir į žiūrovą), o į ją žvelgia pirmame plane stovinti nusigręžusi moteris. Čia įtrūkis žymimas ne tik skirtingais kadrerais, bet ir skirtingų erdvių bei žvilgsnių sugestijomis: pirma erdvė, kur regime pietaujančią šeimą, antra – koridorius su eglute, trečia – į žiūrovą žvelgianti pati autorė. Visi šie įtrūkiai yra ir matomi, ir nematomi. Labiausiai nematomas yra įtrūkis tarp autorės ir į ją žvelgiančios moters – kitos moters žvilgsnis. Tai nutylėjimas, paslaptis ir pauzė. Žiūrovas provokuojamas geisti šio įtrūkio kaip paslapties demaskavimo. Tačiau autorė formuoja kompoziciją taip, kad jos žvilgsnis susikirstų su žiūrovo žvilgsniu ir atitolintų paslaptį nuo demaskavimo geisimų.“**

– Aha, galite paklausti, o kaip tada yra, kaip pristatau fotografijas visuomenei, rengdama parodas. Ar tuomet erdvė nenuasmeninama? Visai paprasta, fotografijos, vaizdai – tai rezultatas. Žiūrovas čia tampa tik „pasyviu“ stebėtoju, tarsi jis žiūrėtų per langą. O per langą, kad ir koks jis būtų atviras, žvilgsniu visko neapreprsi. Tas langas čia yra tik metafora.

Kalbant apie pastebimą moteriškumą kūryboje, tai galiu pasakyti, kad toji feministinė linija nėra man asmeniškai aktuali taip, kaip laiko klausimas. Jeigu ir egzistuoja moteriškumo aspektai, tai tik todėl, kad mąstau ne kaip vyras, o kaip moteris, nes kad ir kas ir ką besakytų, moters mąstymas yra lemiamas jos fiziologijos.

– **Jūsų kūryboje daug asmeniškumo, dėl ko pasakojimas atrodo sutrūkinėjęs, įplyšęs, net kai kada priverčiantis pasiklysti žiūrovą ir atsakymo ieškoti savyje. Ar kurti apnuoginant savo mąstymą, jausmus, išgyvenimus, santykius ir ryšius su kitais žmonėmis (dažniausiai su jus supančiais artimaisiais) yra labai sudėtinga? Kokie iššūkiai jums iškyla ir iš kur semiatės stiprybės fotoatvaizdais pasakoti asmenines istorijas?**

– Aš dabar tau papasakosiu istoriją. Bet dar iki to pasakojimo, pasakysiu, kad ir kaip bandytume papasakoti istoriją vaizdžiai, ji turės įtrūkimų, nutylėjimų dėl įvairių priežasčių, kurių net neįmanoma šiandien aptarti, nes turėtume diskutuoti labai ilgai. Įtrūkimai atsiranda dėl kalbos ar kalbėjimo specifikos, dėl užblokuotos atminties, dėl to, kad skiriasi mūsų patirtys ir todėl mano tekstas gali būti supras tas taip, kaip „norėčiau“ ir pan. Žiūrovas, savaime suprantama, negaudamas tiesaus atsakymo, pradeda juo ieškoti, pasitelkdamas savo patirtį ir „užpildo“ tuos „įtrūkimus“.

O dabar papasakosiu istoriją. Ji – asmeniška. Ji susijusi su fotografija „Elena. Vaikystės kiemas“. Kartais atvažiuodavo iš Kauno mamos pusseserė Elenutė. Štai čia jos abi nusifotografavo kieme, kurį prisimenu iš vaikystės, pilną saulės ir lietaus spalvų, kvapų, šuns lojimo, akmenukų ir smėlio čiūžėjimo, obelių žydėjimo, naktinukų kvėpavimo, sniego pusnių ir praeityje nutolusio sniego senio kontūrų. Prisimenu, kai kieme sukiodavosi močiutė, kuri pasakojo man ankstesniąją kiemo istoriją, kai dar nebuvau gimusi. Turėjo gaidį, kuris buvo toks aršus, kad kaimynai bijodavę jį kiemą užsukti. Aš bandau paliesti praeitį.

Bet tas kiemas išaugo, išsiplėtė į visas puses. Dabar jį gali sutilpti daug daugiau gyvenimų. Jei tas kiemas vaikystėje buvo aptvertas tvora ir turėjo ribą, tai dabar prisiminimuose nebeliko jokių aptvarų, kurie sulaikytų minčių srautą, kaip anuomet užverti varteliai saugojo, kad nepastebėtai neišsprūstų pro juos ir nenukeliaučiau iki turgaus aikštės, iš kur dažniausiai mane parsivesdavo mama, pastebėjusi, kad kiemas tuščias.

Iki šiolie prie vartų auga du topoliai. Labai seniai sukūriau ketureilį: Mano vaikystės gatvėje / Auga du dailūs medžiai / Juos pasodino / Kai gimė mano mama.

Tai, kas čia nutinka su pasakotoju, papasakota istorija, fotografija ir žiūrovu? Kadangi mes kalbame apie fotografiją, tai, kur čia tas įtrūkimas? Gal ten, kad sena fotografija uždengia dabarties vaizdą ir per ją nebegalime matyti viso vaizdo, t. y. to, ką sena fotografija uždengia. Nors sena fotografija ir kompensuoja informacijos trūkumą, bet tuomet iškyla klausimas, koks gi yra santykis ano laiko su šiuo laiku, ano kiemo su šiuo (ne)kiemu? Atsiranda įtrūkimas?.. Galų gale – tokių įtrūkimų gali būti tikrai daug!

Klausei, ar kurti apnuoginant savo mąstymą, jausmus, išgyvenimus, santykius ir ryšius su kitais žmonėmis (dažniausiai su jus supančiais artimaisiais) yra labai sudėtinga. Jau kaip sakiau, fotografijos, vaizdai – tai rezultatas. Žiūrovas čia tampa tik „pasyviu“ stebėtoju, tarsi jis žiūrėtų per langą. O per langą, kad ir koks jis būtų atviras, žvilgsniu visko neapreprsi. Tas langas čia yra tik metafora. Kita vertus, mes suprantame, kad jei kalbėsi ne atvirai arba meluosi, klausytojas tuojau supras. Ir tada, tą pačią akimirka, kai jis tą supras, atsiranda naujas „įtrūkimas“, santykio tarp jo ir tavęs įtrūkimas.

Kartą manęs paklausė, ką pasakyčiau, jei kas nors kitas imtų kopijuoti ir pradėtų panašiai kurti. Manau, taip būtų įmanoma tik tuo atveju, jei atsirastų identiška kita su visa psichologine ir emocine struktūra asmenybė...

– **Esate pedagogė, jau daug metų dėstote Šiaulių universitete. Norėčiau jūsų pasiteirauti, kokiais metodais vadovaujate ugdydama jaunųjų menininkų savimonę. Kokias fotomenininko savybes akcentuojate, t. y. koks šiandien turėtų būti fotomenininkas?**

– Kažin ar galėtų kas nors pateikti receptą, koks šiandien turėtų būti fotomenininkas. Aš tikrai nežinau. Manau, kad turi būti žanrų, stilių, temų, išraiškos įvairovė. Kartais studentams primenu, kad kiekvienas žmogus yra tarsi atskiras ir sudėtingas pasaulis. Tave supa gausybė žmonių, daug skirtingų pasaulių, galaktikų, visatų. Nieko nėra įdomiau, kaip pažinti kitą. Gerbiu kiekvieną kūrėją. Pastebėjau, kad jaunimas mažai besidomi fotografijos istorija, nežino faktų, asmenybių kūrybos. Kaip sakiau, jei nepažinsi kito, jei kito kūrybos nežinosi, tai kaip galėsi kažką savito sukurti?!

– **Nors paskutiniu metu gyvenate pajūryje, vis dėlto jūs daug laiko praleidote Šiauliuose. Papasakokite apie Šiaulių miesto fotomenininkų bendruomenę. Kokia ji buvo jūsų ankstyvosios kūrybos pradžioje, kaip ji vystėsi, kokioms madoms pakluso arba nepakluso ir kokią matote bendruomenę šiandien?**

– Šių dienų Šiaulių fotografija siejama su keliomis pavardėmis. Kolega Ričardas Dailidė neseniai surengė fotografijų parodą 80-mečio proga. Vienas iš Fotografijos muziejaus įkūrimo iniciatorių Antanas Dilys irgi neseniai šventė jubiliejų.

Bet negalėčiau išvardyti pavardžių jaunų kūrėjų, dažniausiai jaunuolis(-ė) pasirodo fotografijoje labai fragmentiškai. Baigęs studijas, jaunimas išvyksta iš Šiaulių. Teko apie tai diskutuoti su studentais. Pasirodo, jiems gyventi Šiauliuose nėra patraukli perspektyva. Išvyko gyventi į kitus miestus ir ne viena asmenybė. Bet čia kita pokalbių tema.

Šiauliuose veikia Fotografijos muziejus, vienintelis toks muziejus Lietuvoje, sukaupęs įvairios fotografijos istorijos medžiagos.

Kaip sakėte, pokalbiams labai daug padėjo dalyvavimas Fotografijos muziejuje. Čia supratau labai daug istorijų, žiūroviui lietuvių ir užsienio autorių parodų. Takių būdų

Padovan
pi

(http://www.snaujienos.lt/option=com_wbadve)

(http://www.snaujienos.lt/option=com_wbadve)

(http://www.snaujienos.lt/option=com_wbadve)

(http://www.snaujienos.lt/option=com_wbadve)

kaip sakėte, dirbavusios nuotraukų pradžioje dirbau siene fotografijos muziejuje. Čia surengiau labai daug istorinių, socialinių ir tarybinių užsienio autorių parodų. Tada buvau per fotografiją garsinome Šiaulius, nes jie ir dar anksčiau garsėjo fotografijos renginiais, festivaliais „Kolegos“, „Šiauliai – dviračių miestas“, „Amžininko portretas“ ir kt.

Dalyvavau kasmetiniuose tarptautiniuose fotografijos seminaruose Nidoje, kuriuos organizuoja Lietuvos fotomenininkų sąjunga. Esu jos narė. Žodžiu, subrendau kaip fotografė kitų kolegų apsuptyje.

– Pabaigai noriu paklausti, ar matydama pasaulį pro fotoobjektvą jūs tikrai esate laiminga, ir koks reiškinys yra laimė kuriančiam žmogui?

– Neseniai, baigusi darbą, bėgau Palangos J. Basanavičiaus gatve namo ir sutikau gyvenantį Palangoje kūrėją Rolandą Rastauską. Ir keista, bet jis manęs paklausė to paties: kaip tau sekasi, ar tu laiminga. Mintimis stabtelėjau, susimąščiau. Nežinau. Ar galima būtų vienareikšmiškai atsakyti? Bet kadangi dabar mes kalbame apie kūrybą, apie fotografiją... Kai žiūriu šeimos fotografijas, dažnai išskyla vaizdiniai apie daugelį jau praėityje likusių akimirkų, kurios dabar, tokiu būdu įsiterpdamos į mano atmintį ir sukeldamos prarasto laiko liūdesį, neretai leidžia „sugrįžti“ ten. Kur? Ten, į vaikystę, kai atvažiuodavo senelis iš Vyžuonų... Buvo jis su šviesia barzdele. Aš sėdėdavau ant jo kelių ir klausydavau suaugusiųjų pokalbių, kurių prasmė taip ir liko anoje laiko pusėje. Mano senelis Aleksandras Šulskis iškeliavo Anapolin, kai man buvo septyneri metai. Atvažiuovome į laidotuves. Visur tvyrojo ramybė. Kai reikėjo nusifotografuoti prie karsto, kažkas stumtelėjo mane į priekį. Dabar iš tos fotografijos suprantu, kad tai buvo mama. Senelis gimė 1882 m. Buvo pirmasis Vyžuonų miestelio vaistininkas. Prisimenu močiutę, kuri sakydavo, kad gyvenimas – it viena diena, broli, kuris anuomet taip meistriškai iš manęs išviliodavo saldinius, prisimenu šventes, kiemą, žaidynes, sniegą, broli, mamą, tėvą ir save, vilkinčią suknelę su žirneliais, prisimenu artumą, šilumą... Esu laiminga.

Skaitytojams taip pat norime priminti, kad doc. dr. R. Venckaus kritikos tekstus, parengtus ir publikuotus 2002–2018 m., galite skaityti elektroniniame archyve www.culture.venckus.eu. Apie jo kūrybą ir akademinę veiklą galite sužinoti apsilankę asmeninėje svetainėje www.venckus.eu, su fotografo veikla galite susipažinti – www.foto.venckus.eu, o apie jo skaitomus seminarus galite sužinoti www.seminar.venckus.eu. Doc. dr. R. Venckus tikisi sulaukti skaitytojų komentarų ir patarimų, kuriuos galite pateikti el. paštu remigijus@venckus.eu (mailto:remigijus@venckus.eu)

Doc. R. Šulskytės fotografijų paroda „Mano laikas“ yra eksponuojama Vilniaus fotografijos galerijoje (Stiklių g. 4, Vilnius) iki balandžio 14 d.

Regina Šulskytė. „Įtrūkusi diena“. Ciklas „Mano laikas“.

R. Šulskytės archyvo nuotr.

Regina Šulskytė. „Elena. Vaikystės kiemas“.

R. Šulskytės archyvo nuotr.

Bendrinti

Patinka 5 žmonės (-ių) tai mėgsta. Būk pirmas iš savo draugų.

0 komentarų

Rūšiuoti pagal: Naujausi

Rašyti komentarą...

Facebook Comments Plugin

Kitas [\(/kultura-ir-pramogos/36915-poezija-o-gal-ne-ji-kas-tada-jeigu-ne-ji.html\)](http://kultura-ir-pramogos/36915-poezija-o-gal-ne-ji-kas-tada-jeigu-ne-ji.html)

Paieškos žodis:

Regionas:

Visa Lietuva

(http://www.snaujienc.com_wbadve)

(http://www.snaujienc.com_wbadve)

SPAUDC
RADIJO
TELEVIZIJA
RĖMIM
FONDAS

„Šiaulių mil

(http://www.snaujienc.com_wbadve)

SPAUDC
RADIJO
TELEVIZIJA
RĖMIM
FONDAS

„Žinomi ne:
Šiaulių 78

(http://www.snaujienc.com_wbadve)